

Нермина Капетановић упутила је три питања Савјету министара БиХ, која гласе:

1. “Шта значи успостављање нове координације за европске интеграције када је чланом 23. Закона о Савјету министара јасно дефинисано шта је улога Дирекције за европске интеграције? Детаљнија одговорност Дирекције за европске интеграције у овом контексту дефинисана је у Закону о министарствима и органима управе, члан 18. став 3, и у Одлуци о оснивању Дирекције за европске интеграције. Да ли успостављање новог система координације значи успостављање три Дирекције за европске интеграције, како је у јучерашњој изјави у "Ослобођењу" тражила министрица Жељка Цвијановић? Које су предности а који недостаци овако радикалних промјена? Тражити да се испитају модели прије него што се усвоје, да се изјасне релевантни експерти из ове области и консултују праксе других земаља. Који механизам ће се увести како би се ријешили евентуални проблеми и могуће блокаде када дође до разлике у мишљењима на различитим нивоима власти и да ли је брзина доношења одлука која је пресудна у ЕУ и у пословима узета у обзир приликом предлагања будуће структуре? Ово је у контексту сталног истицања питања координације европских послова.”
2. “Ентитетска надлежност над законодавством значи да ће ти закони бити хармонизовани на ентитетском нивоу. То је у складу са Уставом, међутим шта ће се десити ако два ентитета не буду усвојила закон у идентичном тексту. Ако је казна за неки прекршај у једном ентитету одређена до нивоа X, а у другом до нивоа Y, а оба закона су хармонизована са законодавством ЕУ, јер директиве ЕУ дају могућност примјене у неким распонима, да ли то значи да ћемо унутар земље имати правну несигурност? Шта ако један ентитет пропише да шара на аутомобилској гуми треба бити дубока 5, а други ентитет 6 мм. Хоћемо ли мијењати гуме на Влашићу када кренемо из Сарајева у Бању Луку? Да ли будућа структура координације подразумијева да се ради заједно да би се дошло до идентичних рјешења или ћемо радити свако у свом ентитету и како се коме свиђа? Ово је реална опасност јер ЕУ прописује најчешће минимуме и распоне примјене, а само ријетко траже стриктну примјену образаца који морају бити преписани у домаће законодавство. Шта ће се урадити у земљи у систему координације да се овакви случајеви не дешавају?”

3. “Да ли је Дирекција за европске интеграције кадровски и стручно оспособљена да изнесе све послове интеграција? Да ли има довољно буџетских средстава? Да ли је кадровски попуњена? Шта се ради на едукацији свих који треба да раде на пословима ЕУ? Ово питање је у контексту бољег разумијевања стручне и сваке друге оспособљености и опремљености оних који би требало да буду предводници процеса интеграција. Односно, да ли смо само декларативно за ЕУ, а суштински не онемогућавамо да се тај посао ради на одговарајући начин?”